
ANNOTATIONES.

ANNOTATIO (1) pag. 233.

Calumniandi occasionem arripit Julianus ex illis Hieronymi verbis in Dialogo contra Pelagianos 3. cap. 1. *In Evangelio juxta Hebræos, quod Chaldaico quidem Syroque sermone, sed Hebræicis litteris scriptum est, quo utuntur usque hodie Nazareni, secundum Apostolos, sive ut plerique autumant, juxta Matthæum quod et in Cæsariensi habetur bibliotheca, narrat historia: « Ecce mater Domini et fratres ejus dicebant ei: Joannes Baptista baptizat in remissionem peccatorum; » eamus, et baptizemur ab eo. Dixit autem eis: Quid » peccavi, ut vadam, et baptizer ab eo? Nisi forte » hoc ipsum quod dixi ignorantia est.»* Quod Evangelium a se in Græcum Latinumque sermonem translatum, non eo loci dicit Hieronymus, sed in Catalogo scrip. Ecclesiast. cap. de Jacobo fratre Domini.

ANNOTATIO (2) pag. 234.

Locus Hieronymi, quem Julianus maligne interpretatur, Dialogi est II. cap. 6. ubi de Domino legitur: *Negat fratribus et propinquis ire se ad scenopogiam: et postea scriptum est, « Ut autem ascenderunt frater » ejus, tunc et ipse ascendit ad solemnitatem, non ma- » nifeste, sed quasi in abscondito.»* Iturum se negavit, et fecit quod prius negaverat. Latrat Porphyrius, inconstantiae ac mutationis accusat, nesciens omnia scandala ad carnem esse referenda.

ANNOTATIO (3) pag. 326.

Veteres codices hic et infra in Augustini responsione

constanter habent, *lita*. Sed aptius editi, *læta*, id est, fertilis. Videtur ad illud Virgiliæ Georg. 1. alludere. *Quid faciat lætas segetes.*

ANNOTATIO (4) pag. 356.

Ac paulo Honoratus porro amicus Augustini, qui Manichæis aliquando inhæsit, notissimus est ex libro de Utilitate credendi ad eum scripto. Hunc Julianus satis indicat eundem ipsum esse, qui Carthagine quæstionibus missis ad Augustinum, illam ab eo contra Pelagianos eximiam, quæ de *Gratia Novi Testamenti* inscribitur, Epistolam 140. accepit.

ANNOTATIO (5) pag. 374.

Hanc sententiam, aliasque nonnullas libri hujus quinti citat Agatho papa in Epistola synodica ad Imperatores, quæ in Synodo VI. actione 4. lecta est, Augustinum in hæc verba commendans. Veritatis prudentissimus prædicator B. Augustinus in *quinto volumine disputationis adversus Julianum Pelagianistam, quid sit voluntas, his definit verbis: Motus animi quid est, nisi motus naturæ, etc.*

ANNOTATIO (6) pag. 376.

Loquitur Augustinus de hominis primo peccato, quod ab illo docet commissum ea libertate, qua et peccare nolle poterat, et velle peccare, non autem ulla tali necessitate, quali premebatur qui dicebat, *Non enim quod volo, etc.*

ANNOTATIO (7) pag. 391.

Maximus Aquileiensis in synodo Lateranensi anni 649 act. 5. locum hunc ita citat: *Numquid, Juliane, quando angelus, aut homo aliquid vult, non natura eorum aliquid vult?*

INDEX

TOMI CENTESIMI QUADRAGESIMI-QUARTI.

CONTRA JULIANUM LIBRI SEX. — LIBRI III. Excipitur tertius Pagin.
liber Juliani: ac primum ostenditur eum, Scripturarum testimoniis, Deuteronomii scilicet cap. 24. libri Regum quarti cap. 14. et Ezechielis cap. 18. perverse abuti, ut suadere conetur; parentum peccata filiis non a Deo ulla imputari. Ipsum deinde incassum laborare, ut ab eo se explicet loco epistolæ ad Hebræos cap. 11. per quem evertenda foret responsio, qua in superiore libro tantopere inculcavit. ideo Apostolo dictum esse *unum*, per quem transivit peccatum, ne generatio sineretur intelligi. Postea reversum ad dicta libri 2. de Nuptiis et Concupiscentia, inique agere cum Augustino eundem Julianum, qui ab illo et hominis liberum arbitrium, et Deum nascentium conditorem negari, denuo queritur; quique insuper cum illius dictis hæreticam quamdam Manichæi epistolam comparans, non alia quam quæ apud Manichæum leguntur, argumentorum vice objectari a sancto doctore, ab eoque perinde atque a Manichæo naturam hominum malam pronuntiari calumniatur. 5

LIBER IV. Julianum quarto suo libro disputantem adversus ea dicta libri secundi de Nuptiis et Concupiscentia, quæ a capite 4. ad 11. comprehenduntur, refellere pergit Augustinus. Concupiscentiam carnis malam esse, neque homini fuisse a Deo conditore inditam, propugnat doceri eo ipso loco, quem in hanc rem adhibuit, ex Joannis Epistola 1. cap. 2, 16. *Omne quod est in mundo concupiscentia carnis est..... quæ non est ex Patre etc.* Atque illam quidem ad naturam pecoris, sed ad ipsius tamen pœnam hominis pertinere. Pudorem membrorum non nisi post peccatum accidisse ob libidinis rebelles motus. Porro ne in Christo ulla prorsus fuisse putetur carnis concupiscentia, vehementer certat contra Julianum. Parvulos originali culpæ nasci obnoxios, non per propriæ voluntatis arbitrium, sed per contagium peccati a primo parente voluntate commissi. Locum vero a se ex Sapientiæ libro cap. 12. 10. et 11. prolatum, scilicet, *Non ignorans quoniam nequam est natio illorum etc.*, ad id etiam valere, ut nostræ originis vitium demonstretur. 150

LIBER V. Confirmat Augustinus, et a Juliani calumniis vindicat ea quæ in libro secundo de Nuptiis et Concupiscentia, capite 12, et quibusdam sequentibus scripsit, imprimis videlicet quod eam commixtionem sive commotionem pudendam membrorum non haberet natura sana, quam habet natura vitiosa: ac per hoc quod is qui inde nascitur, indigeat renasci. Deinde quod ibi cap. 14, 20 et 26 contendit, Julianum Apostolicis duobus testimoniis, 1 Cor. 15, 36, 38, et Rom. 1, 27, sententiaque Evangelica Matt. 7, 17 seu 12, 33 perperam abusam esse. Quod cap. 28 asseruit, malum seu voluntatem malam ideo ex opere Dei bono oriri potuisse, quia ipsum quanquam bonum, de nihilo factum est, non de Deo. Ac postremo quod cap. 17 docuit, sic Deum creare malos, quomodo pascit et nutrit malos.

303

LIBER VI. Ostendit Augustinus Julianum frustra libro suo sexto disputare contra id quod libro secundo de Nuptiis et Concupiscentia, cap. 34, assertum est, primi hominis peccato naturam humanam fuisse in deterius commutatam, ita ut non solum facta sit peccatrix, sed etiam genuerit deinceps peccatores. Liberi arbitrii vires, quibus integris poterat homo, et recte agere, cum vellet, et non peccare, si nollet, peccando eum perdidisse docet: illam autem prorsus improbat definitionem libertatis, quæ passim objectari ab adversario solet, scilicet, *Possibilitas peccandi et non peccandi, etc.* Dolores parturientium, spinas, labores, sudores, cæterasque mortalium ærumnas probat pœnas esse peccati; sed ipsam imprimis mortem pœnalem esse homini, qui sic divinitus institutus fuerat, ut nisi peccaret, non moreretur. Extrema parte libri expositionem in illud Apostoli 1 Cor. 15. *Sicut in Adam omnes moriuntur*, et in sequentia ejusdem capituli dicta, a Juliano prolatam expendit et refellit. Tandem per totum fere librum dogma catholicum de originali vitio, quod Julianus ad Manichæum hæresim trahere ubique enititur, non modo abesse longe ab illa hæresi, sed etiam hæresim illam demonstrat nunquam a Pelagianis posse nisi catholici ipsius dogmatis auxilio et professione superari.

425

ANNOTATIONES.

595

EXPLICIT INDEX.

CAPILLA ALFONSINA

U. A. N. L.

Esta publicación deberá ser devuelta
antes de la última fecha abajo indi-
cada.

BR65

A5

v. 37

1835-42

44690

AUTOR

[Empty lined area for author information]

